

Első fejezet

A rajtaütés előtti várakozást egyikünk sem szerette. Elsősorban azért nem, mert sosem tudhattuk biztosan, hogy nem mi vagyunk-e azok, akiket törbe csaltak. Az Invidek – az Invidious nevű birodalmi csillagromboló körül csoportosuló kalózok – eddig mindig megszöktek előlünk, holott az Új Köztársaság komoly erőfeszítéseket tett az elfogásukra. Úgy tűnt, előre tudták, hogy hol leszünk, mikor érünk oda, és mekkora erővel támadunk, és mindezeknek megfelelően tervezték meg a támadásaikat. Ennek eredményeként rengeteg időt töltöttünk az általuk okozott károk felmérésével, ők pedig igyekeztek, hogy ellássanak minket efféle munkával.

A Zsivány-osztag a K'vath-rendszer nagyobb aszteroidáinak felszínén rejtőzött, a K'vath ötödik holdjának, az Alakathának közelében. Kikapcsoltuk a hajtóműveinket, és passzív üzemmódra állítottuk a szenzorokat, nehogy idő előtt felfedezzenek minket azok, akiket el akartunk kapni. A bevetés előtti eligazításon közölték velünk, hogy az Új Köztársaság Titkosszolgálatára kapott egy megbízhatónak tűnő tippet, miszerint Leonia Tavira kalózflottája egy luxus személyszállítóra készül lecsapni, mialatt az felszáll az Alakatha északi kontinensének partvidékéről. Három évvel korábban Mirax és én pontosan ott, abban az üdülőövezetben töltöttük a mézeshegyeinket, mielőtt Thrawn a feje tetejére állította az Új Köztársaságot, így aztán kellemes emlékeket őriztem arról a helyről. Híven emlékeztem többek között arra az örült mennyiségű drágakőre és nemesfémre, amely a nyaralóvendégek, vagyis az Új Köztársaság vagyos és előkelő polgárainak nyakán és csuklóján csillogott.

Lepillantottam az X-szárnyúm fedélzeti kronométerére, és megkérdeztem:

– A Glitterstar tartja a menetrendet?

A fülkém mögött fészkelő Füttyös kissé gúnyos hangon sípolt.

– Igen, tudom, én mondtam, hogy szólj, ha valami változik, és nem, nem hiszem, hogy eltűnt az áramköreid elől – válaszoltam, azzal szétnyitottam vastag kesztyűbe bújtatott ujjaimat, és csuklókörzéseket végeztem mindkét csuklómmal, hogy megszabaduljak némi feszültségtől. – Csak egy kicsit ideges vagyok.

Az asztrodroidom kurta megjegyzéssel felelt.

– Hé, az, hogy a türelem erény, még nem jelenti azt, hogy a türelmetlenség bűn! – förmedtem rá, azzal felsóhajtottam, és belekezdttem abba a Jedi-légzőgyakorlatba, amire Luke Skywalker biztatott, amikor megpróbált maga mellé venni tanítványnak. Négy másodpercen keresztül az orromon keresztül beszívtam a levegőt, bent tartottam, amíg hétig számoltam, aztán nyolc szívverés alatt kiengedtem. És minden egyes lélegzetvételnél mind több feszültség távozott belőlem. Azt a mentális tisztaságot igyekeztem elérni, amelyre szükségem volt a soron következő csatához – feltéve persze, hogy az Invidek megjelennek –, viszont ez a fajta szellemi állapot ugyanolyan könnyedséggel szökött meg előlem, mint ahogyan a kalózok az Új Köztársaság flottája elől.

A dolgok mintha túlon túl gyorsan zajlottak volna. Mirax és én gyorsan házasodtunk össze, és bár nem bántam meg, hogy elvettem őt, az események összeesküdtek ellenünk, hogy minél bonyolultabbá tegyék az életünket. Az első évfordulónkat Thrawn főadmirális rontotta el ízetlen tréfáival, míg a másodikról azért kellett eljőnöm, hogy megmentsem Jan Dodonnát, és a többieket, akikkel annak idején együtt raboskodtam a Lusankyán. Aztán az újjászületett Császár Coruscant elleni támadása során egy csillagromboló zuhant az otthonunkra. Szerencsére egyikünk sem volt odahaza, ami velünk gyakran megesett.

Annak a ténynek, hogy bekerültem az Invideket üldöző csapatba, egyetlen kellemes hozadéka lett, mégpedig az, hogy a vezérük, Leonia Tavira, az egykori Moff szerette a nyugodt, kényelmes életet. Amikor az Invidious eltűnt egy-egy támadás után, rendszerint egy teljes standard hétig nem kellett aggódnunk a következő miatt. Mirax és én gondosan kihasználtuk a szabadidőnket. Újjáépítettük az otthonunkat, illetve a kapcsolatunkat, ám ez olyan következmények-

kel járt, amelyeket rendkívül rombolónak találtam – még Thrawn mércéjével mérve is.

Mirax úgy határozott, hogy gyereket akar.

Nekem nem akadtak kifogásaim a gyerekek ellen – mindaddig, amíg esténként szépen hazamentek a szüleikkel. Amikor ezt a véleményemet ezekkel a szavakkal közöltem a feleségemmel... hát, nem az volt a legokosabb húzás életemben, sőt, idővel az egyik legfájóbbnak bizonyult. Mirax szeméből olyan megsebzett és gyötrelmes tekintet sugárzott, hogy még sokáig kísértett engem. A lelkem mélyén éreztem, hogy nem lehet lebeszélni őt a szándékáról, és még azt sem tudtam biztosan, hogy egyáltalán akarom-e.

Azért persze megpróbáltam, és a lehető legszokványosabb érveket hoztam fel. A „bizonytalan idők járnak a Galaxisra” – trükköt elsöpörte a tény, hogy a szüleink annak idején hasonló választásra kényszerültek, és egész túrhetően felneveltek minket. Aztán, a „munkám eléggé bizonytalan” kezdetű érv máris meghajlott az életbiztosításom súlya alatt, aztán ketté is tört, amikor Mirax megmutatta szállítmányozási vállalatának üzleti könyveit – már persze az igaziakat. A számlákból feketén-fehéren kiderült, hogy a feleségem könnyedén el tudna tartani hármunkat-négyünket, és hogy nekem egy percig sem kéne dolgoznom, minden időmet a gyermekek gondozására és nevelésére fordíthatnám. És, ahogyan azt nem mulasztotta el megjegyezni, azzal, hogy ő kilenc teljes hónapig hordja majd a gyermekünket, negyven órás munkahetekkel számolva máris 3.11, gyermekgondozással töltött évvel fogok tartozni neki.

A tetejébe azt is kijelentette, hogy kitűnő apa lennék. Megállapította, hogy az apám remek munkát végzett velem, és biztosra vette, hogy ha egyszer beletanulok, csodásan bánok majd a kölykökkel. Ezzel az érveléssel ellenem fordította az apám iránti minden szeretetemet és tiszteletemet. Sikerült azt a látszatot keltenie, hogy beszenyeyzném az apám emlékét, ha nem adnék utódokat a világnak. Ez volt a leginkább meggyőző érve, és – ahogy nagyon jól tudta – elég keményen szíven talált vele.

Ma már tudom, hogy a kezdet kezdetén fel kellett volna adnom, mert azzal rengeteg fájdalomtól megkíméltem volna mindkettőnket. Mirax azzal keresett krediteket – méghozzá sokat, mint az ki-

derült –, hogy meggyőzött mindenféle népséget arról, hogy létfontosságú számukra az a szemét, ami amúgy nem kellett senki másnak. Előbb logikai érvekkel párbajozott velem – én meg ennek megfelelően védekeztem –, majd hirtelen tisztán érzelmi alapra helyezte át a vitát, és ezzel elsiklott a pajzsaim mellett. Apró megjegyzéseket tett arról, hogy a kettőnk genetikai állományából miféle gyermek születhetne, és ezzel nem csekély fejtörésre készítetett, hogy megtaláljam a választ. Ez a dőfés egyenesen egykori önmagamnak szólt – annak a nyomozónak, aki nem tudott ejteni egy ügyet, amíg nem oldotta meg.

És a megoldást ebben az esetben egy gyermek jelentette.

Miraxnak valahogy mindig sikerült átkapcsolnia a HoloHálózatnak arra a híradójára, amelyikben éppen Leia Organa Solo hároméves ikreiről közöltek beszámolókat. Az apróságok rémisztően aranyosak voltak, és a pusztá létezésükkel fellendítették a népszaporulatot, szerte az egész Új Köztársaságban. Persze, tudtam a feleségemről, nem olyan felszínes, hogy irigységből vállaljon gyermeket, vagy mert éppen divatos, azt viszont megjegyezte, hogy nagyjából egy idős Leiával, és ez a kor tökéletesen megfelel arra, hogy szüljön egy-két babát.

Őszintén szólva, az a rengeteg aranyosság az agyamra ment. Az Új Köztársaság médiája sosem mutatta az ikreket, amikor éppen becsináltak, vagy amikor csorgott a nyáluk, ahogyan az már a gyerekeknél lenni szokott, csakis a lehető legkedvezőbb színben tüntették fel az apróságokat. Végül odáig jutottam, hogy álmomban csecsemőket ringattam a karomban. Különös módon elég gyorsan leszoktam arról, hogy rémálomnak gondoljam ezeket az álmaimat, és mindent megtettem annak érdekében, hogy megőrizzem őket az emlékezetemben.

Miután végre-valahára rádöbentem, hogy vesztettem, elkezdtem húzni az időt. Mirax nem volt hajlandó időponthoz kötni a dolgot, különösen azért nem, mert én években gondolkodtam, így aztán feltételeket szabtam. Azt mondtam neki, hogy majd akkor hozzuk meg a végső döntést, amikor leszámoltunk az Invidekkel. Ezt kicsivel jobban fogadta, mint vártam, amitől viszont nekem támadt bűntudatom. Hihettem volna, hogy ez is egy taktika a részéről, csak hogy ő pörölynek tartotta a bűntudatot, ugyanakkor mindig is a vibrotőrért rajongott.

Lassan kifújtam a levegőt, és megszólaltam:

– Füttyös, miután hazaértünk, emlékeztess rá, hogy Miraxnak és nekem döntést kell hoznunk ebben a babadologban. Tavira nem diktálhatja az életemet.

Füttyös boldog visongásba kezdett, ám a hangja hamarosan elmélyült, biztos jeleként annak, hogy történt valami, mire lenéztem a központi monitoromra. A Glitterstar már felfelé tartott, és hirtelen egy másik gép jelent meg a rendszerben, amit Füttyös a *Booty Full* nevezetű, módosított teherhajóként azonosított. Az utasszállító karcsú törzsével ellentétben a cirkáló testét szemölcsökre emlékeztető kinövések borították, amelyek hamarosan leváltak, és megindultak a luxushajó felé.

Aktiváltam az adóvevőmet, és beleszóltam a mikrofonba:

– Zsivány Vezér, a hármass raj látja a célpontot. Egy cirkáló és tizenyolc csúfság tart a Glitterstar irányába.

Tycho hangja higgadtan és kissé hűvösen zengett a sisakom hangszóróiban:

– Vettem, Kilences. A kettes és a hármass rajjal vegye fel a harcot a vadászokkal! Az egyes a cirkálót támadja!

Átváltottam a taktikai csatornára, és kiadtam a parancsot:

– Figyelem, Zsiványok, indítsátok a gépeket! Megkaptuk a vadászokat!

Beindítottam a hajtóműveket, és energiát adtam a lebegtető-tekercecseknek. Az X-szárnyú úgy emelkedett fel az aszteroida felszínéről, akár egy kísértet a sírjából, aztán az utasszállító felé fordítottam az orrát. Miután Ooryl X-szárnyúja megjelent a bal oldalamon, és a másik két pilóta, Vurrulf és Ghufrán megérkezett a jobb oldalamra, ütközésig előrelöktem a tolóerő-szabályzót, és belevetettem magam a harcba.

A gépem szédítő iramban gyorsított, én pedig vadul vigyorogtam. Azon értelmes és gondolkodó lényeknek, akik hajlandóak voltak ide-oda röpködni az űrben egy fémből és ferrokerámiából összeállított, törékeny űrhajóban, vagy ostobának, vagy öngyilkos hajlamúaknak kellett lenniük. Ugyanezzel a hajóval csatába repülni még tovább rontotta a helyzetet, és ezt magam is jól tudtam. Mindezen felül az élet kevés élménye hasonlítható ahhoz, amikor az ember egy űrbeli ütközet felé tart – hát még amikor megütközik az ellen-

séggel –, mert ezalatt mindig bekövetkezik a pillanat, amikor is a józan ész azt követeli, hogy zabolázzuk meg vadállati ösztöneinket, és használjuk fel azokat a legveszélyesebb préda ellen. A győzelem érdekében testileg-szellemileg csúcsformában kellett lennem, más-
különben könnyen meghalhattam, de még a barátaim is meghalhat-
tak miattam.

Természetesen nem állt szándékomban hagyni, hogy ez bekövet-
kezzen.

A hüvelykujjam gyors mozdulatával a lézerekről a protontorpe-
dókra, valamint egyes lövésre váltottam a tűzvezérlő-rendszert. Ki-
választottam az első célpontot, és a szélvédő-kijelzőm szátkeresztjét
rávittem a törzsére. Füttyös állhatatosan sípolt, mialatt azon dolgo-
zott, hogy rögzítse a célt, aztán a vadász körüli célkeret vörösre vál-
tott, és a droid figyelmeztető jelzést adott.

Megnyomtam a tűzkioldót, és ezzel kilőttem az első protontorpe-
pedót. A lövedék vörös tűzsugarat okádva elhúzott, pillanatokkal
később három másik követte, amelyeket a társaim indítottak. A
flottánál szolgáló pilóták zöme túlzásnak tartotta ugyan, hogy pro-
tontorpedókat vetünk be vadászgépek ellen, de mi, a Zsivány-osz-
tagnál úgy tartottuk, hogy ez a taktika célszerű módja annak, hogy
csökkentsük az ellenség esélyeit.

Az Invidek egyedi tervezésű és kivitelű, Trivadásznak nevezett
gépeken repültek. A fő részét a Sienar Gépgyár alap Tie-vadászának
gömb formájú fülkéje, illetve ionhajtóműve alkotta – a hidrogén és
az ostobaság után ez az árucikk fordult elő a legnagyobb bőségben a
Galaxisban –, és ezt a központi egységet a tervezők három vezérsík-
kal látták el, amelyek százhusz fokként meredtek ki a törzsből. Az
alsó kettő leszállótalpként is szolgált, míg a harmadik függőlegesen
állt. A gép a TIE-vadászok hagyományos iker-lézerlövegét hordozta
a pilótafülke alatt, míg a függőleges vezérsíkra egy ionágyút szerel-
tek. Ezek a hajók rendelkeztek egyszerű energiapajzsokkal – ami ma-
gyarázattal szolgált arra, hogy miért érhetek el sikereket –, továb-
bá a fülkék oldalsó falaiba épített ablakok jobb kilátást biztosítottak
a pilótáknak. És mert a gép egészében véve úgy festett, mintha a
vezérsíkok megragadták volna a pilótafülkét, ezeket a hajókat „ka-
rom”-nak neveztük magunk között.

Ám a célba vett karmot nem menthették meg sem a pajzsok, sem a mégoly remek kilátás. A protontorpedó belevágódott a bal oldali tolófúvókába, behatolt a pilótafülkébe, és felrobbant. A vadász arany színű, kavargó tűzlabdává fúvódott fel, ami pillanatokkal később elenyészett. A hozzá legközelebbi három karom szintén felrobbant, aztán még három a jobb oldalon, ahonnan a kettes raj közeledett.

– Figyelem, hármas raj! – mondtam ekkor a mikrofonba. – Gondosan válasszátok ki a célpontokat! Ooryl, miénk a jobb oldali páros.

– Vettem, Kilences – felelte Ooryl.

A jobb oldali szárnyaira állítottam az X-szárnyúmat, és hátrahúztam a botkormányt. Lekaptam a tolóerőt, szűk ívben fordulóztam, majd egy orsóval ráálltam a kanyargós pályán menekülő karmokra. Duális lézerre állítottam a tűzvetőt, és rögtön kaptam egy sárga négyzetet a vezérgép köré. Visszanyomtam a tolóerőt a maximumra, hogy ráközelítsek a célra, és az adógombot lenyomva megszólaltam:

– Rajta vagyok a vezéren!

Ooryl kétszer kattintott a rádiójával, így tudatta, hogy vette az üzenetet. Kicsit jobbra mozdítottam a botot, mire a célnégyzet zöldre váltott, ekkor megnyomtam a tűzkioldót. Két vörös energianyaláb eltalálta a célt. Az első kisütötte a pajzsait. A pajzsgenerátor szikrák ezreit okádta magából, amelyek keskeny, fényes sávot képeztek, amiktől a karom úgy nézett ki, mint egy csóvát húzó üstökös. A második lövedék átütötte a pilótafülke falát, és bár egy kicsit magasra ment, keményen betalált. A fekete peremű lyukból szikrák pattogtak, miközben a gép lassú, spirális pályán elindult az Alakatha felé.

A másik karom kitört oldalra, Ooryl egy gyors, jobbos fordulóval követte, én pedig beálltam mögé a gépemmel, pontosan akkor, amikor tüzet nyitott. A gand első két lézernyalábja áthatolt a pajzsokon, és mély hornyokat olvasztott a gép burkolatába. A következő kettő bement egészen a hajtóműig, ami felrobbant és darabokra tépte az egész karmot. Az aranyló tűzlabda szinte azonnal kihunytt, és a Trivadász maradványai bukdácsolva sodródtak az aszteroida-övezet irányába.

Felkaptam a fejemet, és a fülkém mennyezetébe épített ablakon keresztül megláttam az Alakatha fehér felhősávokkal szeldelt gömbjét, illetve a felfelé tartó Glitterstart. A szelíd óriástól jobbra a Booty Full úgy lapult a semmiben, mint egy gonosz, prédára leső rovar. A

hasa alá épített lövegtorony, illetve a felső gerince mentén sorakozó turbólézerek folyamatosan tüzeltek az egyes raj X-szárnyúira, de nem jelentettek komoly veszélyt az ottani társainkra. Celchu ezredes, Hobbie, Janson és Gaven Darklighter tapasztalt pilóták voltak, pontosan tudták, hogyan bánjanak el az Invidekkel, és a hozzájuk hasonló kalózokkal. Így aztán, ameddig mi, a kettes és a hármas raj tagjai lekötöttük a karmokat, a Booty Fullnak nem volt esélye.

Az X-szárnyúak első rácsapását Tycho és Hobbie hajtották végre. Tágas fordulóval az átalakított teherhajó mögé kerültek, és egy-egy protontorpedót küldtek a tatjába, amivel kiiktatták a hátsó védőpajzsokat. Rögtön ezután a szemből érkező Gavin, illetve Wes Janson végigverették lézertűzzel a hajó alsó héjazatát. Gavin második sorozata megsemmisítette az alsó lövegtornyot, míg Janson lövései elporlasztották a hátulsó manőverező hajtóműveket. A Booty Full ezzel kikészült, noha nem kételkedtem abban, hogy kell még néhány rácsapás, mire a kalózok belátják a helyzetüket és megadják magukat.

Ooryl nyomában maradvá jókora hurkot írtam le, amelynek végén a gépem orra az ütközet felé mutatott. A kalózok immáron menekültek, nem maradt más dolgunk, mint hogy egyenként levadászszuk őket. Hét hajót veszítettek, mire egyáltalán megpillantották az ellenséget, ami nyilvánvalóan sokkolta őket, és ami ennél is fontosabb, a mi hajónk közelében csökkentette a létszámukat. Míg a karmok fürgébbek voltak az X-szárnyúaknál – nem sokkal, éppen csak annyival, hogy egykönnyen ne lehessen elkapni őket –, addig sebesség és fegyverzet dolgában messze alulmaradtak. És mert a kalózokból hiányzott a kiképzett katonai egységekre, például a Zsivány-osztagra jellemző fegyelmezettség, amint kezdett eluralkodni rajtuk a rémület, azonnal szétváltak, és ezzel jócskán megkönnyítették a dolgunkat.

Ooryl ráment az egyikre, és egyszerre lőtt mind a négy lézerlövegével. A karom felrobbant, ám a helyén keletkezett tűzfelhőből hirtelen előbukkant egy másik, ami szemtől-szembe repült Ooryllal. A kalóz leadott egy lövést az ionágyújából, aminek nyomán kéklő villámok tucatjai cikáztak az X-szárnyú elülső pajzsain, de ezek szerencsére elhaltak, mielőtt az iontöltet elvesztette minden energiáját. A motivátor túltöltötte Ooryl R5-ösét, és Füttyös jelentette, hogy a kísérom hajtóművei leálltak.

– Ooryl, indítsd újra! – hadartam a mikrofonba, noha nem tudhattam, hogy a társam adóvevője működik-e még, avagy nem, aztán tüzet nyitottam a karomra. Elkapkodtam a célzást, így a lézernyalábok jóval alámentek, de annyit elértem, hogy a vadász elkanyarodott.

– Itt a Kilences, bárkinék – mondtam, mialatt a gépemet jobbra döntve a menekülő után indultam. – Valaki fedezze a hátamat!

Vurrulf, a hármaskraj klatooniai pilótája harsányan kurjantva közölte, hogy „vettem, megyek!”, így aztán nagyobb biztonságban éreztem magam üldözés közben. Az egyik legrosszabb dolog, ami egy vadászpilótával történhet, hogy csak a célra összpontosít, és közben nem veszi észre, hogy mi zajlik körülötte. Márpedig, amikor a tudat ennyire beszűkül, a vadászból könnyen lehet zsákmány, és sosem tudja meg, hogy mi csapott le rá. Ezt a hibát általában a zöldfülűek szokták elkövetni, és bár engem aligha lehet zöldfülűnek nevezni, nem vagyok mentes tőle.

A karom pilótája kiválóan manőverezett, és szemmel láthatóan nem vágyott a hősi halálra, viszont Füttyös nem értesített, hogy a pilóta kikapcsolta a fedélzeti fegyvereit, ami azt jelentette, hogy harcolni akar. Megpróbáltam ráállni, de visszavette a tolóerőt, és a gépe fürgeségét kihasználva cikázott előttem, hogy a löelemképzőm ne tudja befogni. Leadtam rá egy-két lövést, de ezek vagy mellé vagy fölé mentek. Akárhogyan erőlködtem is, nehezen tudtam követni a villámgyors fordulókat és hurkokat.

Végül én is lassítottam, és hagytam, hogy eltávolodjon tőlem. A kalóz tovább bukfencezett és orsózott, de hiába tűnt el a szemem elől, a gyors manőverekkel éppen csak a lősávom határáig tudott kitérni, így a célnégyzetem újra és újra zöldre váltott. Megnyomtam a tűzkioldót, és két páros nyalábot küldtem utána. Az egyik pár átütötte a hátsó pajzsokat és megnyomorította a bal oldali, alsó vezérsíkot. A másik kettő folyékony fémcseppekké olvasztotta a jobb oldali manőverező fúvókákat, erősen lekorlátozva a gép irányíthatóságát.

Füttyös kérés nélkül kiírta nekem a karom rádiófrekvenciáját, mire én ráállítottam az adóvevőmet, lenyomtam az adógombot, és megszólaltam:

– Itt Corran Horn kapitány, az Új Köztársaság fegyveres erőtől. Ha megadja magát, elfogadom.

A felszólításomra egy nő válaszolt:

– Hát nem tudja, hogy az Invidek sosem adják meg magukat?

– Ez a Booty Fullra aligha igaz – jegyeztem meg.

– Riizolo egy ostoba alak, de az ő fejére nem tűztek ki óriási vérdíjat – felelte keserűen nevetve a nő. – Az enyémre igen. Nekem már nincs miért élnem, leszámítva a becsületemet. Egyetlen, szemtől-szembe összecsapás, Horn. Csak maga és én.

– Meg fog halni – figyelmeztettem elkomorodva. Nyílt rohamban nem használhatta ki a karom manőverező képességeit, és ezt ő maga is tudta.

– De talán nem egyedül – vágott vissza a nő, azzal a gépe beszüntette a vad cikázást, és hosszú hurokba kezdett. – Adja meg nekem ezt a megtiszteltetést! A becsület kedvéért.

Meg akartam tenni azt, amire kért, és meg is tettem volna, de nem hagyhattam figyelmen kívül egy apróságot: az Invidek szinte napról napra bebizonyították, hogy nincs becsületük.

Átváltottam protontorpedóra, és mihelyt a cél befogását jelző, mély hangú figyelmeztetést kaptam Füttyöstől, meghúztam a tűzkioldót. A lövedék elvált az X-szárnyúmtól, és nyílegyenesen száguldott a másik gép felé. A nőnek tudnia kellett, hogy akármilyen jól bánik is a karommal, nem térhet ki a torpedó elől. Tüzet nyitott mindkét lézertövegével, de messze elhibázta. Aztán, szinte az utolsó pillanatban az ionágyújával is leadott egy lövést, és ez a nyaláb eltalálta a torpedót. A burkolatán kék kisülések táncoltak, és kiégették az összes áramkörét, amelyek lehetővé tették, hogy kövesse és elkapja a célpontját.

A nyakamat rá, hogy az ellenfelem egy másodpercig győztesnek hitte magát. Csak azt felejtette ki a számításból, hogy – bár a vezérlőrendszere megsemmisült – a torpedó óriási mennyiségű kinetikai energiát hordozott. Noha többé nem tudta érzékelni a célpontja közelségét, és aktiválni a robbanófejét, rendkívüli sebességének és tekintélyes tömegének köszönhetően úgy ment át a karom pilótafülkéjén, mint a tű a buborékon. Letépte a gépről az ionhajtóművet, ami egy ütemmel később felrobbant, aztán a vadász maradványai lassan forogva sodródtak az Alakatha felé, hogy a légkörben elégségesen ijesztő látványossággal szórakoztassák a nyaralóvendégeket.

Fütyös zöldre változtatta a taktikai képernyőmet, ami azt jelentette, hogy nincs több ellenséges gép a körzetben. A hármas raj tagjai sorban bejelentkeztek, Ooryl közölte, hogy sikerült újraindítania a hajtóműveit. Az elülső energiapajzsai összeomlottak és nem tértek magukhoz, de az X-szárnyú máskülönben megfelelően üzemelt. Vurrulf és Ghufrán jelentették, hogy a gépeik sértetlenek. Hamarosan kiderült, hogy az egész csapatból egyedül a kettes raj egyik tagja, Reme Pollar kapott akkora találatot, hogy el kellett hagynia a vadászát, de ő is közölte, hogy semmi baja, és hogy hamarosan felszedi a Glitterstar egyik Skipray-egysége.

Átállítottam az adóvevőmet a parancsnoki csatornára, és bejelenttem:

- Zsivány Vezér, itt a Kilences. Minden tiszta, uram.
- Vettem, Kilences – felelte Tycho. – Úgy tűnik, feleslegesen aggódtunk. Nem kerültünk csapdába.
- Valóban nem, uram – válaszoltam halkán.
- Hamarosan odaérünk – közölte Tycho. – Készüljenek fel a csatlakozásra!
- Parancsára, ezredes! – feleltem.

Továbbítottam a parancsot a kötelék valamennyi tagjának, de mielőtt elérhettük volna az előre kitűzött találkozási pontot, a rendszer határán várakozó flotta mikrougrást hajtott végre. Egy szempillantással később az Alakatha felett egy Mon Calamari cirkáló, és két Victory-osztályú csillagromboló lebegett háromszög alakzatban. Mi a Home One fedélzetén érkeztünk a rendszerbe, és szintén mikrougrásokkal közelítettük meg a holdat. Mivel a Booty Full-ról szóló információ eléggé szokatlan volt, csapdára gyanakodtunk, így aztán a flotta a messzeségben várakozott, a parancsnokunk onnan figyelte, hogy az Invidék lecsapnak-e a Zsiványokra. Kár, hogy nem így történt, mert egyszer s mindenkorra leszámolhattunk volna velük.

Lenyomtam az adógombot, és megszólaltam:

– Ezredes, amennyiben arra számítottunk, hogy a kalózkodásunk esnek, és nem tették meg, akkor a küldetésünk sikeresnek nevezhető?

– Jó kérdés, Kilences – dörmögte a mikrofonjába Tycho. – Attól tartok, ez a bevetésünk is azok közé tartozik, amelyeknek eredmé-

nyességét csak a Titkosszolgálat tudja majd megállapítani. – Elhallgatott néhány pillanatra, aztán hozzátette: – Viszont csakis gépeket veszítettünk, pilótát nem. Ami önmagában véve is győzelem, akár mikor és akárhol történjék is.

Második fejezet

A K'vath-rendszer kellően messze esett a Coruscanttól ahhoz, hogy felkapott és vágyva-vágyott üdülőhely legyen, viszont egyetlen korsó ottani lum ára sokak kedvét elvette attól, hogy ott töltsék a szabadságukat. Mirax és én sosem utaztunk volna oda, de Wedge Antilles beajánlott minket az igazgatóság egyik tagjának, és sikerült meggyőznie az illetőt, hogy a Coruscant felszabadítása során játszott szerepünk révén a feleségem és én pontosan az a fajta elbűvölő házaspár vagyunk, akik feltétlenül felkeltik az Új Köztársaság gazdag előkelőségeinek érdeklődését. Ennek eredményeként semmiért sem kellett fizetnünk a mézesheteink alatt, és azután, hogy megállítottuk a *Booty Fullt* az *Alakatha* felett, kevésbé éreztem rosszul magam amiatt, hogy annak idején fenéig kiélveztük a hold lakóinak vendégszeretétét.

A *Glitterstar* parancsnoka védőkíséretet kért egészen a Coruscantig, és a *Home One* vezérkara megadta ezt a támogatást. Mindez azal járt, hogy a személyszállító óriás kényelmes sebességével repültünk, nem pedig azzal a gyorsasággal, amire a *Mon Cal* cirkáló képes lett volna. Mi, Zsiványok az *X-szárnyúinkkal* is megtehetjük volna az utat, csak hogy ebben az esetben teljes huszonnégy standard órát szorongtunk volna a pilótafülkében, amiért körülbelül annyira rajongtam, mint azért a lehetőségért, hogy Mirax apjával beszélgessek egy jót a régi szép időkről. Igazán jó lett volna, ha a *Glitterstar* felvesz minket arra az egy nyomorult napra, de a parancsnokság hálája csak arra terjedt ki, hogy hagyták, hogy messziről csodáljuk a hajójuk gyönyörű vonalait.

Egyébként meg, éppen elég dolgunk akadt, és dacára annak, hogy a levegője már-már fojtogatóan páradús volt, a *Mon Cal* cirkáló fedélzetei és szálláshelyei egész kellemesnek bizonyultak. Miután le-

tettem a gépemet, és elküldtem Füttyöst, hogy töltsen fel magát, be-
kaptam pár falatot az étkezőben, aztán csatlakoztam a többiekhez az
egyik eligazító-teremben, és részt vettem a bevetés utáni tájékozta-
tón. Alaposan megpiszkáltuk Reme-t, amiért katapultált, de mind-
annyian örültünk annak, hogy visszatért közénk, és élvezettel hall-
gattuk a Glitterstar kirándulóhajójáról szóló meséit. Ezt követően,
hogy kihasználjam a váratlan szabadidőt, aludtam nyolc teljes órát,
majd összekapartam magam, és elindultam az étkező felé, hogy reg-
gelit kerítsek.

Amint beléptem, Ooryl felemelte háromujjú kezét, és intett ne-
kem, hogy menjek oda az asztalához, amelynél csakis ő ült. Rámo-
solyogtam és odabiccentettem neki, aztán felmarkoltam néhány két-
szersültet, és egy palack mesterséges nerftejet. Ez utóbbtól majdnem
visszariadtam – mivel jól tudtam, hogy ha az ember egy ganggal
eszik együtt, akkor kizárólag olyasmit szabad fogyasztania, amit na-
gyon szeret és amivel a gyomra könnyen megbirkózik –, de nagyon
szomjas voltam.

Letelepedtem Ooryllal szemben, és mindent megtettem annak
érdekében, hogy ne nézzek bele a táljába.

– Történt valami érdekes, mialatt aludtam? – érdeklődtem töb-
bé-kevésbé derűsen.

Ooryl szájszerve mosolyféleségre húzódott, összetett szeme vidá-
man csillogott. Szürkészöld bőre kicsivel sötétebb árnyalatban ját-
szott, mint az öntet azokon a csápdarabokon, amelyeket a táljából
halászott ki, és élesen elütött repülő kezeslábasának harsány sárgá-
jától. Külső vázának bütykös darabjai szokatlan helyeken és furcsa
szögekben nyomták ki az öltözete szövetét, aminek láttán az a fura
benyomásom keletkezett, hogy a bőre allergiás a rikító árnyalatra.

– Semmi, amit Ooryl rendkívülinek ítél – válaszolta Ooryl.

A homlokomat ráncolva méregettem őt. A gondok régi hagyomá-
nyuk szellemében egyes szám harmadik személyben beszéltek ma-
gukról, és kerülték az „én” névmást, mert annak használatát a góg
magas fokának tartották. Csakis azok a gondok kaptak engedélyt, hogy
egyes szám első személyben beszéljenek magukról, akik akkora hős-
tettet hajtottak végre, hogy arról valamennyi gondnak hallania kel-
lett. Annak idején a Zsivány-osztag valamennyi tagja elutazott a
Gandra, ahol is részt vettünk Ooryl janwuine-jikáján, vagyis azon

az ünnepségen, ahol a népe rá ruházta ezt a jogot. Azzal, hogy most visszatért a harmadik személyhez, tanúbizonyságát adta annak, hogy valami nyugtalanítja.

– Mi a baj? – kérdeztem, azzal résnyire vontam a szememet, és belenéztem a társam milliányi apró lapocskából álló, fekete szemébe. – Igazán nem kéne szégyellned magad amiatt, hogy orrba lőtt az az Invid.

Ooryl lassan és megfontoltan megcsóválta a fejét.

– Ooryl nem azért szégyenkezik – válaszolta halkán. – Hanem azért, mert nem képes segíteni neked, hogy megoldhasd a problémádat.

– Az én problémámat? – mordultam fel meglepetten.

– Aggódsz valami miatt, Corran – felelte Ooryl, azzal széttárta és letette az asztalra páncélos pókra emlékeztető kezét. – Te és Mirax utódra vágytok. Ha a Gandon lennénk, Ooryl segíthetne megoldani a problémátokat.

Bedobtam a számba egy darab kétszersültet, gyorsan megrágtam, és miután lenyeltem, a jobbomat feltartva megszólaltam:

– Na, itt álljunk meg egy percre! Honnan tudsz te erről a gyerekdologról?

A gand néhány pillanatig szobormereven ült, majd lassan lehorgasztotta a fejét.

– Mirax elmondta Qryggnek, hogy te és ő gyermeket szeretnétek – válaszolta fojtott hangon. – Ennélfogva Qryggnek minden tőle telhetőt meg kellett tennie annak érdekében, hogy téged ne érjen baj harc közben.

Zordon pillantást vetettem rá, és megkérdeztem:

– Mirax beszélt neked a vitánkról?

– Mirax azt akarta megtudni, hogy te beszéltél-e Qryggal a vitáról – felelte Ooryl. – Amikor Qrygg megmondta neki, hogy nem, ő megkérte Qryggot, hogy bátorítson további tárgyalásra téged, ha mégis megtennéd. – Felemelte a fejét, és hozzáfűzte: – Igazán feleslegesen szégyenkeztél. Elmondhattad volna Oorylnak. Ooryl méltó lett volna a bizalmadra.

A lehető legszélesebb mosolyomat villantottam rá. Jócskán eltúloztam, mert a gondok nem értették a finom emberi gesztusokat.

– Ooryl, ha bárkinek beszéltem volna arról, hogy a feleségem és én gyermekre vágyunk, az te lettél volna – feleltem a tekintetemet ismét a szemébe fúrva. – Évek óta minden egyes napon rád bízom az életemet, és még sosem adtál okot arra, hogy ezt megbánjam. – Láttam, hogy Ooryl szétnyitja a szájszervét, mert utánozni szeretné a mosolyomat, és ebben a pillanatban rájöttem, mekkora ostobaságot követtem el azzal, hogy nem szóltam senkinek a vitáról. Sőhajtottam egyet, és hozzátettem: – És tényleg meg kellett volna beszélnem veled a dolgot. Mindig is szívesen meghallgattam azokat a bölcs tanácsaidat. Egész egyszerűen nem gondolkodtam, ami szerfelett rossz szokás, és ígérem, megpróbálok felhagyni vele.

– Ha Ooryl valóban bölcs volna – jegyezte meg a gand –, akkor már tanácsolta volna, hogy hagyj fel vele.

– Megtetted, többféle módon is – dűnnyögtem, és ismét felsőhajtottam. – Szóval, ahogyan azt már tudod, Mirax és én beszéltünk arról, hogy esetleg gyermeket vállalunk. A feleségem megkeresett téged, hogy megtudja, mit gondolok. Biztosra veszem, hogy nagyra értékelte a segítségedet.

– Ooryl is szeretné ezt hinni – felelte Ooryl. – Talán emlékszel még rá, hogy Ooryl janwuine-jikáján Oorylt Keresőnek is felavatták. A gandoknál a Kereső számos hasznos feladatot végez. Ő keresi meg az elveszett rabszolgákat, ő olvassa ki a ködből az előjeleket, ő vadászik a bűnözőkre. És van még egy feladata, amelyet az olyan pároknak hajt végre, mint amilyenek ti vagytok Miraxszal. Mójában áll vándorolni a ködben, és megtalálni azt a gyermeket, akire vágnak. Ezeket a ködszülte gyermekeket a párok égi adománynak tekintik, és a sajátjukként nevelik. Megtiszteltetésnek tartanám, ha ezt megtehetném érted, barátom.

– Igazán köszönöm – feleltem mosolyogva –, de azt hiszem, a gyermeknemzést magam is el tudom végezni.

Ooryl néhány pillanatig szótlanul tátogott, majd kibökte:

– Ezek szerint... ezek szerint képes vagy...

– Hát persze! Még szép! – válaszoltam az államat felszegve. – Nagyon is! Ezen a területen semmi gond.

Ooryl szemére áttetsző hártya ereszkedett egy-két pillanatra, aztán a társam megrökönnyödvé megkérdezte:

– Hát akkor miért nincs még gyermeked?

– Micsoda?

– Ez az élet célja, nem? – folytatta Ooryl. – Új életet teremteni a legnagyobb tett, amit egy eleven teremtmény végrehajthat.

Olyan ünnepélyes hangon beszélt, és a szavaiban annyi igazság rejlett, hogy keményen szíven talált ezzel a kijelentésével.

– Igen, ez igaz... – dadogtam, de a gand közbeszólt:

– Ez az a perc, amikor Oorylnak emlékeztetnie kell téged arra, hogy kezdj el gondolkodni?

Becsuktam a számat, és a szememet résnyire húzva visszakérdeztem:

– Ha a gyerekek annyira fontosak, neked miért nincs egy se?

Ooryl megvonta a vállát. Ez a mozdulat természetellenes volt számára, így külső váza halk kattogással tiltakozott.

– Én janwuine vagyok – magyarázta nagy komolyan. – Én nem választhatok magamnak feleséget, hanem a gandok fognak választani nekem. És akkor majd büszkén hajtom végre a genetikai fúziót.

– Az az érzésem, hogy a fordítás alatt elveszett valami az eredeti fogalomból – dörögtem vigyorogva, azzal ittam néhány kortyot a magas proteintartalmú műtejből, és gyorsan elrágcsáltam pár falat kétszersültet, hogy megszabaduljak az ital mellékízétől, amely a kréta ízéhez hasonlított. – Na mindegy, a lényeg, hogy amint visszaérünk a Coruscantra, elrendezem az ügyet Miraxszal.

– Helyes – vágta rá elégedetten bólogatva Ooryl. – Azon történetek alapján, amiket az apádról meséltél, rendesen gondját viseled majd a gyermekeidnek.

Felhúztam a jobb szemöldökömet, és gyanakodva megkérdeztem:

– Honnan veszed, hogy beleegyezek?

– Beszéltem Miraxszal – felelte a gand. – Nekem elég ennyi.

Hátradőltem a széken, és vidáman kacagva megjegyeztem:

– Igazából nem volt esélyem, ugye?

– Semmi, Corran, de ez valójában azt jelenti, hogy minden esélyed meglesz – válaszolta Ooryl, azzal felszívott egy hosszú csápot, letörölte arcáról az odafröccsent öntetet, és hozzátette: – Mi mindannyian részt vettünk és manapság is részt veszünk az Új Köztársaság megteremtésében és megerősítésében. Az, hogy létrehozzunk egy nemzedéket, amelynek egy napon átadhatjuk a művünket, megint csak egy kötelesség, amellyel tartozunk az utóknak.

Ooryl szavai megragadtak az agyamban az utazás hátralévő részében, és úgy dolgoztak bennem, akár egy vírus. Mire beugrottam az X-szárnyúm pilótafülkéjébe, és elindultam, hogy leereszkedjek a telephelyünkre, már alig vártam, hogy hazaérjek, és nyomban neki-lássak a nagy terv végrehajtásának. És mialatt Mirax és én általában forró lelkesedéssel üdvözlöttük egymást, amikor egyikünk vagy más-ikunk hazatért egy-egy hosszabb távollét után, ezúttal tudtam, hogy elragadtatott köszönésünk nem csupán azt fogja jelenteni: „nagyon hiányoztál”.

Hanem azt is, hogy a lényünk egy része többé sosem válik szét. Ez a gondolat annyira felvidített, hogy a Coruscant körül keringő törmelékmézők látványa is éppen csak egy kicsit rontott a hangula-tomon. A világ látképét a pusztulás óriási kiterjedésű foltjai csúfít-ották el. Légköri repülésre alkalmatlan csillaghajók zuhantak le a fehér izzásig felhevülve, sűrű füstöt okádva, és irtózatossal erővel vá-gódtak bele az egész bolygót betérítő városba. Kilométeres hosszú-ságú, mély árkokat szántottak a mesterséges felszínbe, az épületek helyén sok helyütt hatalmas kráterek tátongtak. Több százmillió, vagy talán egymilliárd értelmes lény vesztette életét a Thrawn táma-dását követő harcokban, és a társadalmunk azóta sem tért magához.

A szétzúzott építmények és az eltorzult roncsok láttán nehezen tudtam felidézni magamban, hogyan nézett ki Coruscant régebben, amikor még a Császári Birodalom központjaként szolgált. Annak ide-jén a széles fényfolyók elevenné varázsolták még az éjszakai oldalt is, de manapság mindenütt tompa, unalmas szürkeség uralkodott. A ra-gyogó fények valaha mesterséges élettel töltötték meg Coruscantot, és nélkülük a városbolygó halottnak tűnt.

Persze tudtam, hogy ennyire azért nem rossz a helyzet. A renge-teg halott és az óriási kiterjedésű felszíni pusztulás ellenére a világ lakói igyekeztek folytatni az életüket. A csapás valóban a legrosz-szabbat hozta ki egyesekből, de sokakból a legjobbat. Miután egy le-zuhanó hajó megsemmisítette az otthonunkat, Mirax és én úgy terveztük, hogy Pulsar Skate-en fogunk lakni, de a barátaink nem hagyták. Iella Wessiri, akivel a KorBiz-nál dolgoztam együtt, és aki egy ideje az Új Köztársaság Titkosszolgálatánál dolgozott, meggyőz-te valamelyik főnökét, hogy adjon nekünk menedéket a Szolgálat egyik védett házában, így aztán egy olyan helyen kötöttünk ki, ami

még az előző lakásunknál is közelebb esett Zsivány-osztag főhadiszállásához.

A történetünk aligha számított egyedülállónak. A politikai zűrzavar évei alatt a régi, megszokott rend felbomlott. Sokan fogadtak be hajléktalanná vált menekülteket az otthonaikba, ami első pillantásra talán nem tűnik meglepőnek, csak hogy a vendéglátók között szép számmal szerepeltek a régi birodalmi családok, míg a menekültek közül sokan a Galaxis nem emberi fajáiból kerültek ki. A birodalmi hadurak Coruscant elleni rohamai alatt az ellenállás utolsó falai is ledőltek. A szenvedés közös köteléket teremtett, és az ideggyűlölet szép lassan mindkét oldalon elkopott.

A kísérőimmal együtt megközelítettem az úrkikötőnket, és leszálltam a hangárok elé. Áadtam az X-szárnyúmat egy technikusnak, majd civil ruhába öltöztem, és felugrottam egy lebegőbuszra, amely délnek, a Manarai-hegyek irányába tartott. Röviddel az indulás után megakadt a szemem egy anyán és a gyermekén. Ámulattal néztem, hogyan mosolyog a fiatal nő, mialatt a kicsi bizonytalan mozdulattal felnyúl, és megfogja az orrát. Az anya oldalra billentette a fejét, megcsókolta az aprócska kezét, aztán előrebillentette a fejét, mígnem az orra összeért a gyermek orrával. Ekkor suttogott valamit, és finoman odadörzsölte az orrát a babáéhoz, végül, mialatt a kicsi felkacagott, felemelte a fejét.

A gyermek derűs nevetése még akkor is ott visszhangzott a fölémben, amikor a busz kiért a sötét szurdokokból, és nekivágott egy lerombolt környéknek. Az óriási betondarabok úgy heverték szerkesztét, ahogyan egy dewback pikkelyei egy istálló padlóján. Siklók kiégett, alig felismerhető roncsait lehetett látni mindenfelé. A kőhalmokon ruhafoszlányok lobogtak a gyenge szélben, az áldozatok öltözetének maradványai. A tájat élénk színű, apró foltok tarkították, bútorok, játékok, hololejátszók, és még milliónyi használati tárgy szilánkjai.

A gyászos látvány ellenére a gyermek kacagása mindent elsöpört. A nevetés derűs volt és ártatlan, dacolt a buszt körülölelő romokkal, már-már gúnyt űzött belőlük. Az élőlények egyaránt képesek az alkotásra és a rombolásra, de ez a nevetés mintha azt sugallta volna, hogy bolond, aki azt hiszi, hogy a rombolás erősebb az alkotásnál. Mire ez a gyermek tíz éves lesz, Coruscant ostromának nyomai ma-

radéktalanul eltűnnek majd. És ha mégsem, akkor talán pontosan ő lesz az, aki húsz vagy harminc éves korában gondoskodni fog az eltűntetésükről. A pusztulás ellenszere valóban az élet...

Elmosolyodtam, csak úgy magamnak. Miraxnak mindvégig igaz volt, és Oorylnak is – állapítottam meg gondolatban. – Ha a jelenben és csak a jelennek élünk, nem formálhatjuk a jövőt. A jövőnek kell élnünk, ha azt akarjuk, hogy egyáltalán legyen valamilyen jövőnk. Igen, Mirax, lesz egy gyermekünk. Hozzuk össze azt a gyereket! Ezzel mi is hozzájárulunk egy szebb jövő megteremtéséhez.

Mielőtt leszálltam a buszról, rákacsintottam a gyermekét dajkálógató anyára. Átvágtam az épületek között, és rátértem a házunkhoz vezető járdára. Majdnem megálltam egy boltnál, hogy vegyek egy jobb fajta bort, amivel megünnepeljük a problémánk megoldását, de inkább úgy döntöttem, hogy elviszem a feleségemet egy csendes, romantikus vacsorára. Egyelőre még csak nem is sejtettem, hogy pontosan hová fogunk menni, de mert építődroidok bolyongtak szerte az egész bolygón, tudtam, hogy az egyhetes távollétem alatt több tucatnyi új étterem nyílt. Igazán nem okozhatott gondot találni egy helyet, ahol megvacsorázhatunk.

Odaértem a lakásunk bejáratához, és begépeltem a nyitókódot. Az ajtó félresiklott, és meleg légáramlat söpört végig rajtam. Beléptem az előszobába, hogy az ajtó zárt állásba csúszhasson mögöttem. A meleg levegő úgy borult rám, akár egy vastag takaró, és egy pillanatra majdnem megijedtem, mert fojtogatóan sűrűnek tűnt.

A jókedvem máris kezdett alábbhagyni. A lakás csakis azért lehetett ennyire meleg, mert Mirax lekapcsolta a hőszabályzó rendszert. Mindketten így tettünk, ha hosszabb időre elmentünk otthonról. Lehetségesnek tűnt, hogy a feleségem csakis a nappali órákra távozott, de elég volt egyetlen pillantást vetnem a konyhába, és tudtam, hogy nem ez a helyzet. Mirax minden edényt elmosogatott és berakott a helyére, ráadásul sehol sem láttam a gyümölcskosarat, ami rendszerint a pulton szokott állni. Ez pedig azt jelentette, hogy Mirax betette a hűtőbe, hogy a gyümölcsök ne romoljanak meg.

Elindultam befelé a folyosón. Bedugtam a fejemet a balra eső hálószobába, és ott sem láttam életjeleket. A konyhán túl elterülő étkezőt ugyanilyen üresen találtam. Az asztalt vékony porréteg borította, míg a megszokott helyem közelében egy adatlemez hevert,